

Sygn. akt V CSK 257/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa H. F. i U. K.-P.

przeciwko Skarbowi Państwa-Wojewodzie [...]

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 stycznia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanego solidarnie na rzecz powódek kwotę
7.200 (siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Oczywistej zasadności skargi skarżący upatrywał w naruszeniu przez Sąd Apelacyjny norm prawa materialnego, a to art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 4 ust. 17 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 2147) oraz art. 160 § 1 k.p.a. w związku z art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 § 2 k.c. przez ich błędną wykładnię, oraz naruszenie norm prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy - art. 322, 278 § 1 i 286 k.p.c. W przekonaniu skarżącego na skutek tych naruszeń doszło do zasądzenia na rzecz powódek odszkodowania znacznie przekraczającego wartość poniesionej rzeczywiście szkody. Sądy obu instancji przyjęły, bowiem przy ustaleniu odszkodowania, jako miarodajne obecne otoczenie wycenianej nieruchomości dla ustalenia jej stanu z daty wyrządzenia szkody (1954 r.), pomijając okoliczność, iż „kontekst” tej nieruchomości mający znaczenie w procesie wyceny, uległ zasadniczej zmianie, co doprowadziło do zasądzenia odszkodowania według obecnego stanu tej nieruchomości, zamiast według stanu z daty jej przejęcia. Bezzasadnie również w okolicznościach sprawy sięgnięto po normę art. 322 k.p.c., w sytuacji, gdy dokładne ustalenie szkody było możliwe i bez uzasadnionych podstaw oddalono wnioski skarżącego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego.

Skonfrontowanie rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, by skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona w wyżej wskazanym rozumieniu. Skarżący odnosi tą przyczynę kasacyjną do zarzutów naruszenia prawa materialnego i procesowego ujętych w ramach podstaw skargi kasacyjnej, ale w przedstawionym uzasadnieniu wniosku brak jest takich argumentów, które wskazywałyby na rażące naruszenie prawa w ustalonym przez sąd drugiej instancji i wiążącym Sąd Najwyższy stanie faktycznym. Natomiast zapoznanie się z argumentacją wniosku nie pozwala na stwierdzenie, by doszło do widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez głębszych analiz, kwalifikowanego naruszenia prawa, w wyniku, którego, zapadł wyrok oczywiście wadliwy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, iż w sytuacji, gdy źródłem szkody jest wadliwa decyzja nacjonalizacyjna, dla ustalenia odszkodowania za

szkodę związaną z jej wydaniem - w przypadku, gdy nieruchomość nie może być zwrócona z uwagi na nieodwracalne skutki decyzji - jest jej stan w chwili wydania tej decyzji (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2013 r., V CSK 388/12, niepubl.). Takie też stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku, opierając się na opinii biegłych z zakresu szacowania nieruchomości oraz geodezji i według tych zasad dokonano wyceny nieruchomości stanowiącej podstawę ustalenia należnego powódcom odszkodowania. Istota zarzutów skarżącego sprowadza się do kwestionowania opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości i przyjętych w opinii założeń stanowiących podstawę procedury wyceny oraz wykazywaniu potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnego biegłego, co nie może - w świetle uzasadnienia wniosku - stanowić o oczywistej zasadności skargi w ustalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego rozumieniu tego pojęcia. Nie sposób również przyjąć, by Sąd Apelacyjny odwołując się, w okolicznościach sprawy, do treści art. 322 k.p.c. rażąco naruszył zasady stosowania tej regulacji, skoro odszkodowanie dotyczyło nieruchomości rolnej, według jej stanu sprzed ponad sześćdziesięciu lat, a cen aktualnych.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

[aw]

jw